

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl 16. května 2019 ve veřejném zasedání v Plzni v senátě složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka a soudců JUDr. Zdeňka Jaroše a Mgr. Marcela Žána

takto:

I. Na podkladě **odvolání** obžalovaného **R [REDACTED] D [REDACTED]** se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 26. února 2019 č. j. 2 T 44/2016-644 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovaný

nrap. R [REDACTED] D [REDACTED],

narozený [REDACTED], příslušník Celní správy České republiky, služebně zařazený u Celního úřadu pro Plzeňský kraj, bytem [REDACTED], [REDACTED]

je vinen,

že 6. září 2014 na čerpací stanici firmy Benziny, s.r.o. ve Šlovicích na dálnici D5 upozornil J [REDACTED] A [REDACTED] E [REDACTED] R [REDACTED], který předtím po dálnici řídil vozidlo zn. Seat Exeo, mezinárodní poznávací značky [REDACTED], registrační značky [REDACTED], že neuhradil časový poplatek za jízdu po dálnici, a když si pak jmenovaný řidič příslušný kupón koupil, sdělil mu, že za jízdu bez uvedeného kupónu je pokuta 5 000 Kč, načež zjistil, že řidič u sebe tolik českých peněz nemá, a tak se ho zeptal, zda chce potvrzení o pokutě, na němž řidič trval, a tak mu řekl, že postačí uhradit 2 000 Kč, pokud na potvrzení trvat nebude, a následně si uvedenou částku ponechal, když mu ji J [REDACTED] A [REDACTED] E [REDACTED] R [REDACTED] bez jakéhokoli dokladu o platbě předal, čímž obžalovaný porušil § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neboť shora uvedenou kontrolu prováděl jako člen hlídky Celní

správy České republiky, který v souladu s § 5 odst. 4 písm. j) zákona o Celní správě České republiky kontroloval, zda řidiči vozidel na dálnici uhradili v souladu s § 21e zákona o pozemních komunikacích časový poplatek a zda na viditelné místo ve voze přilepili příslušný díl kupónu prokazující úhradu uvedeného poplatku, přičemž podle § 40 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích měl pravomoc projednat správní delikt spočívající v nedodržení uvedené povinnosti

tedy

- jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,
- v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu žádal a pro sebe přijal úplatek a takový čin spáchal jako úřední osoba,

čímž spáchal

- přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku
- zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 2, 3 písm. b) trestního zákoníku a

odsuzuje se

podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **tří (3) roků**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **patnácti (15) měsíců**.

II. Odvolání státního zástupce směřující proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **zamítá**, protože není důvodné.

Odůvodnění

1. Podle shora uvedeného rozsudku okresního soudu spáchal R. D. zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 2, 3 písm. b) trestního zákoníku a zároveň i přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Uvedené jednání nalézací soud popsal tak, že jmenovaný obžalovaný „6. září 2014 prováděl jako člen hlídky Celní správy České republiky, Celního úřadu pro Plzeňský kraj, Antonína Uxy 11, , a s přiděleným vozidlem VW Transporter, registrační značky , kontrolu dodržování ustanovení § 21e zákona o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb., tedy zda řidiči vozidel v systému časového zpoplatnění uhradili časový poplatek a přilepili určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle, když tato pravomoc vyplývá z ustanovení § 5 odst. 4, písm. j) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě ČR, a současně měl pravomoc dle § 40 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích projednat správní delikt při nedodržení této povinnosti, přičemž kolem 13:45 hod. kontroloval v areálu čerpací stanice Benzina, s.r.o., č. 0196 Šlovice na dálnici D5 směrem na Prahu motorové vozidlo zn. Seat Exeo, mezinárodní poznávací značky , registrační značky , jehož řidičem byl J. A. E. R. , narozený , trvale bytem , kterého upozornil, že nemá uhrazen časový poplatek a přilepený díl kupónu, tzv. dálniční známku, řidič vozidla proto na čerpací stanici zakoupil kupón č. ZC 386988, vrátil se k hlídce a kupón přilepil, aby mu bylo sděleno obžalovaným, že za jízdu bez kupónu je pokuta 5 000 Kč a zda má u sebe takovou částku, načež řidič ukázal hotovost pouze

3 000 Kč a zbytek v cizí měně, obžalovaný se dotázal řidiče zda chce potvrzení o pokutě, ten na něm trval, proto mu obžalovaný sdělil, že s potvrzením musí zaplatit 5 000 Kč, ale učinil ústní návrh, že pokud řidič na potvrzení trvat nebude, bude stačit uhradit 2 000 Kč, načež J. A. E. R. veden za těchto okolností snahou, aby mu byl vrácen cestovní doklad a mohl z místa odjet souhlasil a obžalovanému předal částku 2 000 Kč, byl mu vrácen cestovní doklad, nedostal žádné potvrzení o zaplacení pokuty, a z místa odjel, přičemž obžalovaný tak úmyslně zákonným způsobem neprojednal zjištěný přestupek a nedodržel své povinnosti uložené mu zejména v ustanovení § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. o přestupcích, a finanční částku si ponechal“. Okresní soud na šesté straně napadeného rozsudku upozornil, že posledně uvedený zákon neoznačil správně, neboť nejde o zákon o přestupcích, nýbrž o zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Za shora popsané jednání R. D. uložil trest odnětí svobody na tři roky, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání patnácti měsíců.

2. V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolali obžalovaný a státní zástupce. První z těchto odvolatelů nesouhlasil s výrokem o vině, zatímco druhý brojil proti výroku o trestu. Opřeli se o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně R. D. navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a poté věc vrátil okresnímu soudu, který by ji znovu projednal a rozhodl. Státní zástupce se domáhal toho, aby soud druhého stupně napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a obžalovanému uložil trest odnětí svobody na tři roky, jehož výkon by podmíněně odložil na stejně dlouhou zkušební dobu, a aby R. D. uložil i peněžitý trest ve dvaceti pěti denních sazbách po 100 Kč. Krajský soud v Plzni na podkladě těchto odvolání přezkoumal napadené výroky, jakož i řízení, které jim předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení musel brát v potaz uplatněné odvolací námitky a k případným dalším vadám mohl přihlížet jen tehdy, pokud měly vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Dospěl k následujícím závěrům.
3. Dříve, než se soud druhého stupně dostane k odvolacím námitkám, musí uvést několik zásadních okolností. Učiní tak proto, aby uceleně zaznělo, na podkladě kterých důkazů neexistují důvodné pochybnosti o tom, že se obžalovaný dopustil shora uvedeného činu.
4. Řízení v dané věci začalo poté, co J. A. E. R. (dále jen J. A. E. R.) zaslal na Ministerstvo vnitra České republiky dopis, ve kterém uvedl, že poskytl 2 000 Kč jednomu z policistů, kteří ho zastavili na dálnici D5 poblíž Plzně s tím, že nedostane pokutu ve výši 5 000 Kč, kterou by musel zaplatit, pokud by na ni chtěl stvrzenku (viz listy č. 118 a 119 spisu). J. A. E. R. v tomto dopise dále napsal, že komunikoval s policisty, kteří byli na místě činu ve vozidle registrační značky . Zároveň popsal, že k události došlo 6. září 2014 ve 13.45 hodin, a přiložil paragon osvědčující, že téhož dne ve 13.41 hodin zakoupil tak zvanou dálniční známku na čerpací stanici společnosti Benziny. Policejní prezidium České republiky zjistilo, že uvedená registrační značka patří k vozidlu Generálního ředitelství cel (viz list č. 117 spisu). Podle výpisu z globálního polohového systému (dále jen GPS) stál uvedený vůz 6. září 2014 od 13.27 do 13.49 hodin ve Šlovicích u Plzně (viz list č. 172 spisu). Právě tam se nachází shora uvedená čerpací stanice. Prokazuje to již zmíněný nákupní paragon náležející k dálniční známce, který je na listu č. 66 spisu. Dále je třeba vidět, že 6. září 2014 měli vozidlo výše uvedené registrační značky při své službě k dispozici obžalovaný R. D. a svědek M. V. . Dokládá to zpráva Celního úřadu pro Plzeňský kraj, která je na listu č. 157 spisu. J. A. E. R. sice nebyl schopen říci, kterému z těchto členů hlídky předal 2 000 Kč, ale věděl, že je poskytl staršímu z nich (viz list č. 540 spisu). Ve své výpovědi dále uvedl, že si zaznamenal registrační značku vozu, ve kterém byli muži, kteří tehdy měli s tímto vozem službu. Řekl totiž, že si z okénka uvedeného vozu vyfotili jeho auto, aby zdokumentovali, že nemá vylepenou dálniční známku (viz listy č. 539 a 540 spisu). Proto je třeba dále poukázat na snímky R. D. a svědka M. V. , které jsou na listech č. 611 až 613 a 671 až 672 spisu. Na nich je R. D. na první pohled starší než M. V. . I když tedy J. A. E. R. nebyl schopen poznat celníka, kterému

peníze předal, identifikoval ho jednoznačně. Okresní soud v napadeném rozhodnutí správně poznamenal, že obsah spisu nedokládá nic, kvůli čemu by měl J. A. E. R. D. živě označit za pachatele výše uvedeného činu. Dále uvedl, že J. A. E. R. sledoval při jeho výpovědi a že při ní tento svědek působil věrohodně. S tímto názorem R. D. v odvolání nesouhlasil, což je logické, poněvadž podle své výpovědi ve službě nikdy nepostupoval protiprávně. K tomu je třeba uvést, že je právem soudu, aby hodnotil provedené důkazy. Stanoví tak § 2 odst. 6 trestního řádu. Soud tedy má hodnotit i to, jak na něj působili vyslýchaní lidé.

5. Právě popsané skutečnosti dokládají, že okresní soud dospěl v napadeném rozsudku ke správným skutkovým závěrům. Odvolací námitky obžalovaného na tom nemohou nic změnit. Dokládají to následující okolnosti. Při jejich popisu nebude zdejší soud na rozdíl od obžalovaného a okresního soudu označovat J. A. E. R. za poškozeného. Pokud totiž někdo poskytne úřední osobě úplatek, není poškozen, poněvadž svým jednáním získává určitou výhodu. Níže uvedená citace výpovědi J. A. E. R. dokládá, že tomuto svědkovi šlo o to, aby zaplatil méně, než kdyby musel hradit pokutu, a aby se nikde nezaznamenalo, že jel po dálnici s autem, k němuž si nekoupil dálniční známku.
6. V úvodu svého odvolání R. D. namítl, že státní zástupce v přípravném řízení porušil § 2 odst. 5 trestního řádu, podle kterého byl povinen objasňovat stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. To se podle odvolatele stalo už tím, že státní zástupce odmítl položit poškozenému při jeho prvním výslechu, který se uskutečnil ve Španělsku, otázky, které připravil obhájce, a nedbal ani na to, aby byl J. A. E. R. řádně poučen. K první z těchto okolností se odvolací soud vyjádřil už ve svém usnesení z 2. listopadu 2017 sp. zn. 8 To 438/2017. V něm se touto věcí zabýval poprvé. Vysvětlil, že obhájce obžalovaného mohl jet k výslechu do Španělska, protože jej o tomto úkonu příslušné orgány včas zpravily (viz listy č. 31, 33 a 34 spisu). Dále zdůraznil, že podle Čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý, kdo je obviněn z trestného činu, právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Z toho nevyplývá, že má právo klást svědkovi otázky při každé jeho výpovědi. Stačí tedy, má-li tuto možnost během řízení alespoň jednou. R. D. ji měl, poněvadž okresní soud J. A. E. R. vyslýchal pomocí videokonferenčního zařízení. Stalo se tak při dvou hlavních líčeních, u nichž byl obžalovaný i jeho obhájce, kteří tehdy jmenovanému svědkovi kladli otázky. Svědčí o tom protokoly o uvedených jednáních, které jsou na listech č. 354 až 356 a 538 až 545 spisu. Jde-li pak o poučení před prvním výslechem J. A. E. R. ve Španělsku, okresní soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že nebylo dostatečné, poněvadž se svědkovi nevysvětlilo, že se může vystavit trestnímu stíhání, jestliže by se ukázalo, že podplácel. Proto také nalézací soud z této výpovědi nevycházel. Kvůli tomuto nedostatečnému poučení ale nelze tvrdit, že se před podáním obžaloby stejně pečlivě nevyšetřovaly okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch R. D. I kdyby k tomu ale došlo, neznamenalo by to, že je třeba napadený rozsudek zrušit. V něm okresní soud vyšel ve smyslu § 220 odst. 2 trestního řádu z důkazů, které provedl v hlavním líčení. Obžalovaný i jeho obhájce přitom měli během tohoto řízení možnost navrhnout další důkazy a také určité důkazy navrhovali (viz listy č. 261, 359, 389, 554 a 625 spisu).
7. Obžalovaný dále namítl, že se státní zástupce patrně domníval, že kdyby nechal J. A. E. R. poučit řádně, mohl by tento svědek výpověď odepřít, aby si nezpůsobil trestní stíhání pro trestný čin podplacení ve smyslu § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku. R. D. současně podotkl, že k podobným úvahám dospěl i Krajský soud v Plzni v jednom ze svých předchozích rozhodnutí. Obžalovaný tu měl na mysli usnesení Krajského soudu v Plzni ze 4. září 2018 sp. zn. 8 To 305/2018 (viz listy č. 579 až 582 spisu). To je druhé rozhodnutí, které odvolací soud v dané věci vydal. S tím souvisí část odvolání R. D., v níž obžalovaný podotkl, že okresní soud dal při posledním jednání státnímu zástupci pokyn, aby zahájil úkony trestního řízení ve věci

trestného činu J. A. E. R██████, neboť má za to, že se tento svědek dopustil trestného činu. Zdejší soud se na státního zástupce obrátil a z jeho zprávy zjistil, že takové řízení neběží (viz list č. 667 spisu). Státnímu zástupci se podle této zprávy jeví zásadní, jak se rozhodne ve věci R██████ D██████, a to konkrétně o tom, zda se žalovaný skutek stal, zda jej spáchal obžalovaný a zda má toto jednání všechny znaky žalovaných trestných činů.

8. Právě uvedený pohled je chybný. Jestliže státní zástupce dospěje k závěru, že někdo přijal úplatek, musí podle něj existovat i ten, kdo uplácel. Pokud je totožnost uplácejícího známa a je-li tento člověk trestně odpovědný, musí státní zástupce učinit kroky směřující k jeho trestnímu stíhání. Ve smyslu § 2 odst. 3 trestního řádu je totiž povinen stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví. Ustanovení § 159b až § 159d trestního řádu sice připouštějí, aby takto orgány činné v přípravném řízení nepostupovaly, ale jen za určitých podmínek, jež vedou k tomu, že se věc odloží, dočasně odloží nebo se nezahájí trestní stíhání. O tom podle posledně uvedených ustanovení musejí existovat buď záznam anebo příslušná rozhodnutí. Obsah spisu nedokládá, že orgány činné v přípravném řízení tyto postupy využily. Pakliže za takové situace státní zástupce nesplní svoji právě rozebíranou povinnost, vystavuje se nebezpečí, že bude ve smyslu § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku stíhán za to, že jinému poskytl neoprávněný prospěch spočívající v tom, že se dotyčný vyhnul trestnímu stíhání.
9. Právě uvedené okolnosti nemají význam pro rozhodnutí ve věci R██████ D██████. J. A. E. R██████ v ní totiž podal svědeckou výpověď, a to poté, co se mu dostalo poučení, že se může vystavit trestnímu stíhání pro trestný čin podplacení. Jmenovaný svědek situaci podle svých slov chápal tak, že se mu jeho protiprávní skutek nikde nezaznamená a že si policista peníze ponechá (viz list č. 542 spisu). Přiznal tedy, že podplatil úřední osobu. Tím spíše je třeba jeho výpověď považovat za věrohodnou. Vedle toho je podružné, že obžalovaný v odvolání podotkl, že na řádné poučení J. A. E. R██████ došlo díky obhájcově žádosti. Že se tak stalo, dokládá protokol o hlavním líčení, který je na listu č. 539 spisu. Z toho zároveň plyne, že není třeba vyhovět té části odvolání, podle níž je nutno J. A. E. R██████ vyslechnout znovu poté, co bude řádně poučen.
10. R██████ D██████ dále namítl, že podle J. A. E. R██████ spolu komunikovali anglicky, že tento jazyk neovládá a že podle jmenovaného svědka při domluvě používali informační leták o povinnosti mít dálniční známku a o výši pokuty, která může postihnout řidiče, který tuto povinnost nesplní. Zároveň vyjádřil názor, že se uvedené jednání nemohlo stihnout během doby, která uplynula mezi nákupem dálniční známky, a okamžikem, kdy celnické vozidlo podle již zmíněného výpisu z GPS odjelo z místa, kde podle J. A. E. R██████ došlo k trestnému činu. Tato námitka je věcně nesprávná. Vychází totiž z toho, že se uvedená komunikace musela odehrát mezi již zmíněnými časy 13.41 a 13.49 hodin. Tak tomu ale podle výpovědi J. A. E. R██████ nebylo. Jmenovaný svědek uvedl, že nejprve s oběma „policisty“ probíral povinnost mít dálniční známku a výši hrozící pokuty, pak si šel koupit dálniční známku a teprve když se vrátil k vozidlu, komunikoval už pouze se starším z členů hlídky (viz list č. 540 spisu). Právě v této poslední části vzájemné komunikace tedy došlo ke skutku popsanému ve výroku napadeného rozsudku. Na něj tedy bylo dost času, poněvadž už šlo pouze o domluvu o tom, zda J. A. E. R██████ zaplatí 5 000 Kč a dostane příslušný pokutový blok nebo zda obžalovanému poskytne 2 000 Kč a pokutový blok neobdrží. K jazyku, v němž spolu J. A. E. R██████ a obžalovaný komunikovali, je třeba uvést, že zmíněný celnický leták obsahoval text i v angličtině, který popisuje povinnost mít dálniční známku, i výši pokuty, kterou lze uložit, když ji řidič nemá, a že celnická hlídka podle svědectví M██████ V██████ s kontrolovanými cizinci komunikuje tak, aby se s nimi domluvila (viz listy č. 442, 443 a 357 spisu).
11. V další části odvolání R██████ D██████ namítl, že J. A. E. R██████ nebyl schopen pachatele identifikovat s tím, že od události uběhly už dva roky. To je pravda. Jak už odvolací soud uvedl, J. A. E. R██████ nebyl schopen říci, kterému z členů hlídky předal 2 000 Kč. Obžalovaný namítl,

že to jmenovaný svědek uvedl při úkonu, který neodpovídá rekognici ve smyslu § 104b trestního řádu. I to je pravda. Podle posledně uvedeného ustanovení má být člověk, kterého má někdo jiný poznat, ukázán nejméně mezi třemi osobami, které se od něj výrazně neliší. Stanoví tak § 104b odst. 3 trestního řádu. Okresní soud při videokonferenci ukazoval J. A. E. R. [REDAKCE] osoby v jednací síni, v níž byli podle protokolu kromě úředních osob přítomni obžalovaný a svědek M. [REDAKCE] V. [REDAKCE]. Obžalovaného tedy J. A. E. R. [REDAKCE] neukazoval mezi dalšími podobnými lidmi. Nešlo tudíž o rekognici. Proto nemůže mít pro rozhodnutí zdejšího soudu význam ta část odvolání R. [REDAKCE] D. [REDAKCE], v níž obžalovaný citoval několik soudních rozhodnutí a část komentáře k trestnímu řádu, které se týkají toho, jak se má rekognice správně provést. Naopak je třeba vidět, že by rekognice v dané věci neměla smysl. Jak už totiž bylo řečeno, J. A. E. R. [REDAKCE] nedokáže pachatele poznat (viz list č. 356 spisu). Identifikoval ho ale podle věku a podle výšky. K té se odvolací soud dostává nyní.

12. J. A. E. R. [REDAKCE] uvedl, že výše zmíněných 2 000 Kč předal vyššímu z členů hlídky (viz list č. 353 spisu). Proto si odvolací soud vyžádal od celní správy informaci o výškách obžalovaného a svědka M. [REDAKCE] V. [REDAKCE]. Podle ní první z těchto mužů měří 183 centimetrů a druhý 181 centimetrů (viz list č. 675 spisu). K tomu obžalovaný namítl, že jde o velmi malý rozdíl a že tudíž J. A. E. R. [REDAKCE] nemohl pachatele určit podle výšky. Uvedený rozdíl je skutečně nevýrazný. Odvolací soud si údaje o konkrétní výšce jmenovaných dvou mužů vyžádal proto, že jejich už zmíněné snímky neukazují, kdo z nich je vyšší. M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] na nich totiž má čepici nadzdvihnutou do výšky, zatímco R. [REDAKCE] D. [REDAKCE] ji má posazenou do čela, a fotograf navíc oba tyto muže zabíral mírně zespodu. Dále je ze snímků patrné, že R. [REDAKCE] D. [REDAKCE] a M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] nestáli pokaždé ve stejné úrovni, neboť jednou stál blíže k fotografovi M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] a podruhé možná o něco blíže R. [REDAKCE] D. [REDAKCE]. V takové situaci se dvoucentimetrový rozdíl ve výšce lidí na fotografiích samozřejmě neprojeví. Proto také zdejší soud v úvodu své argumentace zdůraznil údaj, který J. A. E. R. [REDAKCE] uvedl k věku obou zasahujících členů hlídky. Ten je ze snímků jasně patrný, takže poskytuje rozlišovací hledisko, které je jednoznačné. Zároveň je ale třeba říci, že J. A. E. R. [REDAKCE] mohl členy hlídky rozlišit i podle jejich výšky. Podle své výpovědi s nimi totiž byl v kontaktu poměrně dlouho.
13. V další části odvolání R. [REDAKCE] D. [REDAKCE] vyjádřil názor, že se jeho výše uvedené snímky, na nichž je společně s M. [REDAKCE] V. [REDAKCE], nedají použít jako důkaz. Současně podotkl, že nepředstavují rekognici ve smyslu již citovaného § 104b trestního řádu a že tudíž nebylo důvodu je předkládat J. A. E. R. [REDAKCE], který je ostatně ani neviděl. Soudu druhého stupně není tato námitka zcela jasná. Důvod, proč se uvedené snímky ve spise ocitly, je nasnadě. Jak už bylo řečeno, J. A. E. R. [REDAKCE] rozlišoval členy hlídky podle jejich věku a výšky, a zmíněné snímky poskytly důkaz o tom, kdo z těchto celníků vypadal starší. Je třeba podotknout, že se R. [REDAKCE] D. [REDAKCE] narodil v roce [REDAKCE], zatímco M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] v roce [REDAKCE] (viz listy č. 85 a 144 spisu). Odvolací soud uvedené snímky nechal do spisu pořídit proto, že neměl možnost sledovat M. [REDAKCE] V. [REDAKCE], a proto, že na některých lidech není věk zcela zřejmý. Někdo může vypadat mladší a někdo naopak starší. Proto bylo třeba zjistit, zda se J. A. E. R. [REDAKCE] nemohl zmýlit v tom, když jednoho ze členů hlídky označil za staršího. Jak už bylo řečeno, uvedený rozlišovací znak je spolehlivý. Prokázaly to právě rozebírané snímky. Obžalovaný v jejich souvislosti dále namítl, že nebylo důvodu fotit jej a svědka M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] ve služebním stejnokroji. Zdejší soud takovou podobu snímku považuje za správnou, poněvadž J. A. E. R. [REDAKCE] vypovídal o policistech, takže je zřejmé, že členové celní hlídky tehdy měli uniformy.
14. R. [REDAKCE] D. [REDAKCE] dále v odvolání namítl, že ve výpovědích J. A. E. R. [REDAKCE] byly rozpory. První spočíval v tom, že si v jedné výpovědi jmenovaný svědek pamatuje, že ho člen hlídky žádal, aby mu sdělil, kolik má peněz, svědek mu ukázal 3 000 Kč s tím, že si chce nějaké ponechat, a pak tomuto členu hlídky předal 2 000 Kč, zatímco ve druhé již tento svědek nevěděl, jak to s penězi bylo a kolik jich předal. Tato námitka neodpovídá výpovědím J. A. E. R. [REDAKCE]. V obou výpovědích, které podal před okresním soudem, jasně uvedl, že staršímu členu hlídky ukázal, že má u sebe

3 000 Kč a že mu nakonec předal 2 000 Kč (viz listy č. 353, 540 a 542 spisu). Podstatná je právě tato částka. Pravda je, že při druhé z právě rozebíraných výpovědí uvedl, že nevěděl, kolik u sebe má a že mohl mít asi 3 000 Kč, zatímco podle první z těchto výpovědí ukázal členovi hlídky, že má u sebe 3 000 Kč. Tento rozpor ovšem nelze považovat za podstatný. J. A. E. R. [REDAKCE] totiž ve své druhé výpovědi poznamenal, že se tehdy díval do peněženky na peníze, které měl u sebe, a že „policista“ viděl, jaké peníze v českých bankovkách u sebe má (viz list č. 542 spisu). Navíc je třeba zdůraznit, že k události došlo 6. září 2014 a že J. A. E. R. [REDAKCE] před okresním soudem poprvé vypovídal až 7. října 2016 a podruhé dokonce až 31. května 2018 (viz listy č. 348 až 359 a 537 až 545 spisu). Mezi jeho výpověďmi tedy byly velké časové odstupy. Za takové situace si nemusel vše pamatovat přesně. Z téhož důvodu nemá na rozhodnutí zdejšího soudu vliv ani odvolací námitka R. [REDAKCE] D. [REDAKCE], podle níž J. A. E. R. [REDAKCE] v jedné své výpovědi uvedl, že ho hlídka kontrolovala, když vjížděl na odpočívadlo, zatímco podle další výpovědi ho kontrolovala, když odtud po obědě odjížděl. Právě uvedený rozpor ve výpovědích J. A. E. R. [REDAKCE] skutečně je. Dokládají to protokoly o hlavním líčení (viz listy č. 353 a 539 spisu). Odvolací soud na rozdíl od obžalovaného tento rozdíl nepovažuje za diametrální, nýbrž za podružný. Nejde přitom jen o dobu, která mezi oběma zmíněnými výpověďmi J. A. E. R. [REDAKCE] uplynula, ale také o to, že se právě rozebíraný rozpor týká nepodstatného detailu, a o to, že výpověď jmenovaného svědka potvrzují shora vyjmenované důkazy, které prokazují, že byl v kontaktu s hlídkou, kterou tvořili R. [REDAKCE] D. [REDAKCE] a M. [REDAKCE] V. [REDAKCE]. V této souvislosti okresní soud správně zdůraznil, že J. A. E. R. [REDAKCE] nemá žádný záznam v rejstříku trestů Španělského království, jehož je občanem (viz list č. 437 spisu). Proto zdejší soud nesdílí názor obžalovaného, podle něhož se má z právě rozebíraných rozdílů ve výpovědích J. A. E. R. [REDAKCE] dovodit jeho celková nevěrohodnost.

15. V další části odvolání obžalovaný porovnal výpovědi M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] a J. A. E. R. [REDAKCE] z toho hlediska, jak daleko stál prvně jmenovaný svědek od místa činu. R. [REDAKCE] D. [REDAKCE] namítl, že M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] je podle své výpovědi při služebních úkonech vedle druhého člena hlídky, takže nemohla nastat situace, kterou popsal J. A. E. R. [REDAKCE], a sice že mladší člen hlídky, která ho na místě činu kontrolovala, byl vzdálen 25 až 30 metrů od místa, na němž J. A. E. R. [REDAKCE] předal staršímu členu hlídky 2 000 Kč. K tomu je třeba zopakovat, že J. A. E. R. [REDAKCE] podle své výpovědi nejprve s oběma členy hlídky probíral, jak je to s povinností mít dálniční známku a s výší pokuty, poté si koupil dálniční známku a teprve pak jednal s jedním členem hlídky, jemuž předal 2 000 Kč. M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] tudíž nemusel vědět o tom, že druhý člen hlídky bude v jednání s J. A. E. R. [REDAKCE] pokračovat. M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] navíc ve své výpovědi uvedl, že nemůže vyloučit, že druhý člen hlídky uskuteční nějaký zákrok v době, kdy je na místě sám (viz list č. 358 spisu). Obžalovaný tedy mohl jednat s J. A. E. R. [REDAKCE] v době, kdy byl M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] opodál v domnění, že už se záležitost vyřešila. Samozřejmě se nabízí i možnost, že M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] věděl o protiprávním jednání R. [REDAKCE] D. [REDAKCE]. Takový závěr ale nelze učinit s jistotou. Každopádně není nutné na podkladě nového důkazního návrhu obsaženého v odvolání vyslýchat M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] k tomu, zda se mohl během nějaké kontroly vzdálit, například na záchod. Není totiž třeba pochybovat o té části výpovědi J. A. E. R. [REDAKCE], podle níž zprvu jednal s oběma členy hlídky, ale po koupi dálniční známky už jen s jedním z nich.
16. Obžalovaný dále namítl, že jeho vinu nemohou dokazovat již zmíněný doklad o nákupu dálniční známky, ani výpis z GPS. To je samozřejmě pravda. Zdejší soud ale v úvodu své argumentace popsal sled důkazů, včetně toho, že J. A. E. R. [REDAKCE] uvedl registrační značku vozidla, v němž byli členové hlídky, s nimiž tehdy komunikoval, a že si jeho vůz tyto muži, které nazýval policisty, fotili právě z tohoto vozidla. Toto auto tedy dal jednoznačně dohromady s R. [REDAKCE] D. [REDAKCE]. Okresní soud bohužel zapomněl tuto důležitou okolnost v napadeném rozhodnutí poznamenat. Ze všech právě uvedených okolností vyplývá, že není třeba vyhovět důkaznímu návrhu R. [REDAKCE] D. [REDAKCE], podle něhož by se mělo zjistit, zda tehdy na místě činu nebyla nějaká policejní hlídka, s níž mohl J. A. E. R. [REDAKCE] komunikovat. V dané věci je totožnost členů zasahující hlídky dána přes vozidlo registrační značky, které bylo podle výpisu z GPS na místě činu

právě tehdy, když si tam J. A. E. R█████ koupil dálniční známku. Právě proto jsou uvedené dva důkazy důležité.

17. Se zřetelem na shora uvedené okolnosti nemůže mít pro rozhodnutí zdejšího soudu význam ani ta část odvolání, podle níž si obžalovaný ani M█████ V█████ nepamatovali na kontrolu J. A. E. R█████. Obžalovaný v této souvislosti podotkl, že zákon tehdy umožňoval záležitost vyřešit domluvou. Tak tomu skutečně bylo. Prokazuje to zpráva celního úřadu, která je na listu č. 446 spisu. Podle ní se tehdejší domluvy nemusely zaznamenávat. To ale nemění nic na okolnostech, které už odvolací soud popsal v odstavci na přelomu třetí a čtvrté strany tohoto svého rozhodnutí, z nichž vyplývá, že o vině obžalovaného neexistují důvodné pochybnosti.
18. Obžalovaný dále v odvolání namítl, že celnické vozidlo bylo bílé, a že J. A. E. R█████ přitom řekl, že vůz zmíněné hlídky měl tmavou barvu. Okresní soud ve druhém odstavci na páté straně napadeného rozsudku napsal, že uvedené auto mělo podle výpovědi J. A. E. R█████ světlou barvu. To jmenovaný svědek neřekl. Zároveň ale netvrdil, že šlo o tmavou barvu. Řekl, že má pouze dojem, že šlo o tmavé vozidlo. Dokládá to část jeho výpovědi, kterou zachycuje list č. 354 spisu.
19. Na podkladě všech shora uvedených námitek R█████ D█████ uzavřel, že provedené důkazy jednoznačně neprokazují, že úmyslně spáchal trestné činy popsané ve výroku napadeného rozsudku. S tímto pohledem se odvolací soud neztotožňuje. Ustanovení, která citoval ve výroku svého rozhodnutí, jasně ukazují, že R█████ D█████ byl povinen projednat protiprávní jednání J. A. E. R█████ a že si záměrně ponechal 2 000 Kč za to, že jmenovanému svědkovi nedal pokutu.
20. V další odvolací námitce se R█████ D█████ vrátil k části odvolání, jež podal státní zástupce 25. července 2018 proti jednomu z předchozích rozhodnutí okresního soudu. Tato část se týkala poznámky, zda v dané věci existují o vině obžalovaného nějaké přímé důkazy. Této otázce se již zdejší soud věnoval v druhém ze svých předchozích rozhodnutí. Bylo by zbytečné, aby se k této otázce podrobněji vracel. Proto pouze podotýká, že v dané věci existuje přímý důkaz v podobě výpovědi J. A. E. R█████.
21. Obžalovaný dále v odvolání namítl, že jej okresní soud při stejné důkazní situaci napřed dvakrát zprostil obžaloby. Uvedená zprošťující rozhodnutí zdejší soud přezkoumával ve svých už zmíněných usneseních z 2. listopadu 2017 sp. zn. 8 To 438/2017 a ze 4. září 2018 sp. zn. 8 To 305/2018. V nich vysvětlil, proč předchozí zprošťující rozhodnutí okresního soudu nemohla obstát. Soud prvního stupně na rozdíl od těchto předchozích rozhodnutí vzal v napadeném rozsudku v potaz takřka vše důležité. Jedinou výjimku představuje shora popisovaná okolnost, která vyplývá z výpovědi J. A. E. R█████ a která spojuje obžalovaného a svědka M█████ V█████ se služebním vozidlem celní správy právě té registrační značky, kterou J. A. E. R█████ oznámil na Ministerstvo vnitra České republiky.
22. R█████ D█████ dále namítl, že uvedené řízení běží velmi dlouho, že je po celou dobu ve stresu z obavy, jak soud rozhodne, což platí zejména dnes, kdy jej soud na rozdíl od svých původních dvou zprošťujících rozhodnutí uznal vinným. Proto si položil otázku, zda je ve veřejném zájmu ho odsoudit, jestliže dvacet let sloužil státu v bezpečnostních sborech, nikdy nebyl trestán ani postižen pro přestupek, jeho nadřízení ho velmi dobře hodnotí a není podezřelý z jiného protiprávního jednání. Současně podotkl, že pokud soud pravomocně shledá jeho vinu, bude propuštěn ze služby bez jakýchkoli nároků, což je pro něj existenční záležitost.
23. Právě uvedená námitka nesouvisí s výrokem o vině, nýbrž o trestu. Ukazují-li totiž provedené důkazy na to, že určitý člověk spáchal trestný čin, nemohou ho soudy zprostit jen proto, že dlouho

slouží státu a že k němu nejsou žádné jiné záporné poznatky. I takový člověk se může dopustit trestné činnosti. Zdejší soud už vysvětlil, že existuje řada důkazů, které bez důvodných pochybností prokazují, že se R. D. shora uvedeného deliktu dopustil. Proto také nelze přisvědčit té části jeho odvolání, podle níž okresní soud nevykládal důvodné pochybnosti v jeho prospěch a ve které poukázal na jedno z rozhodnutí Ústavního soudu České republiky, které tuto zásadu připomíná.

24. Shora uvedené okolnosti dokládají, že námitky, které vznesl R. D. proti výroku o vině, nebyly důvodné. Jak už bylo řečeno, obžalovaný se v závěru svého odvolání dotkl i otázky trestu. Proti němu směřovaly odvolací námitky státního zástupce. Ten uvedl, že ačkoli trestní zákoník nevylučuje, aby zkušební doba podmíněného odsouzené byla kratší než uložený trest, mělo by se jednat spíše o výjimku. Státní zástupce zaujal názor, že zkušební doba by měla být „prvotně“ delší než výměra uloženého trestu. To podle něj v dané věci platí především proto, že obžalovaný byl odsouzen za zvlášť závažný zločin.
25. Právě uvedený názor zdejší soud nesdílí. Jak už bylo řečeno, ke shora uvedenému činu došlo 6. září 2014. Od té doby se R. D. nedopustil žádného protiprávního jednání a Celní správa České republiky ho stále hodnotí jako dobrého pracovníka. Dokládá to opis rejstříku trestů, zpráva z evidence přestupků a pracovního hodnocení obžalovaného, které jsou na listech č. 665, 666 a 669 spisu. Dále je třeba vidět, že výkon trestu odnětí svobody lze ve smyslu § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložit na jeden rok až pět let. Vyměřovat v dané věci zkušební dobu v polovině zákonného rozpětí by bylo nepřiměřeně přísné, a to s ohledem na dobu, která od činu uplynula a během níž se obžalovaný nedopustil žádného deliktu. Stejně tak je třeba vidět, že ani předtím R. D. podle žádného důkazu nespáchal trestný čin ani přestupek. Za takové situace není třeba sledovat jeho chování tak dlouho, jak se toho domáhá státní zástupce. Jde-li pak o poměr zkušební doby a uloženého trestu, ten v daném případě vyplývá z toho, jakou sazbu trestní zákoník stanoví na přísnější z trestných činů, kterých se R. D. dopustil. To souvisí s tím, že okresní soud ukládal úhrnný trest. Ten se podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku ukládá tehdy, pokud soud pachatele náraz odsuzuje za dva nebo více trestných činů. Podle posledně uvedeného ustanovení se takový trest ukládá v trestní sazbě stanovené na nej přísnější trestný čin. To byl v daném případě trestný čin přijetí úplatku ve smyslu § 331 odst. 3 trestního zákoníku, za který lze pachateli uložit trest odnětí svobody na tři roky až deset let. Státní zástupce proti výměře uloženého trestu nebrojil. S ohledem na shora citovaný § 254 odst. 1 trestního řádu tudíž nebylo důvodu, aby do ní zdejší soud zasahoval.
26. Právě uvedené okolnosti dokládají, že R. D. není třeba v této věci ukládat přísnější trest. Dále je třeba vidět, že i když jde o skutkově i právně jednoduchou věc, trvá dané řízení nepřiměřeně dlouho. Trestní stíhání se totiž zahajovalo už v dubnu 2015 (viz listy č. 2 až 5 spisu). V této souvislosti R. D. ve svém vyjádření k odvolání státního zástupce správně připomněl, že délku řízení nezapříčinil. Za ni je třeba poskytnout mu zadostiučinění, a to nejen tím, že dostane trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonem stanovené sazby, ale i tím, že se výkon tohoto trestu nebude podmíněně odkládat na delší zkušební dobu, než kterou zvolil okresní soud. Kdyby se o trestu rozhodovalo v přiměřené době, byl by trest samozřejmě přísnější.
27. Soud druhého stupně se neztotožňuje ani s další částí odvolání státního zástupce. Podle ní měl okresní soud R. D. uložit peněžitý trest. Státní zástupce vyjádřil názor, že byly pro takový postup splněny podmínky uvedené v § 67 trestního zákoníku, neboť obžalovaný spáchal úmyslný trestný čin se zjištěnou pohnutkou a získal jím pro sebe neoprávněný majetkový prospěch. To je pravda. Státní zástupce dovodil, že měl být uložen peněžitý trest v počtu dvaceti pěti denních sazeb po 100 Kč, to jest ve výši 2 500 Kč. Jde evidentně o reakci na velmi nízký úplatek, který se pojil s přestupkem, za který se dala uložit shora uvedená pokuta. Zdejšímu soudu není zřejmé, jaký by měl peněžitý trest ve výši 2 500 Kč smysl a jak by měl na R. D.

výchovně zapůsobit. Výchovný vliv trestu je třeba mít na paměti vždy. Peněžitý trest, o který šlo státnímu zástupci, by byl tudíž pouze symbolický. Ukládat symbolické tresty nemá smysl. Úkolem trestu je totiž chránit společnost před pachateli trestných činů, tyto pachatele vychovat a ostatní členy společnosti odstrašit od případné trestné činnosti. Žádného z těchto úkolů by nemohl dosáhnout peněžitý trest, který navrhoval státní zástupce. Soud sice není vázán výší trestu, kterou státní zástupce navrhuje, ale to nic nemění na již popsaných okolnostech, z nichž vyplývá, že R■■■■ D■■■■ stačí postihnout výše uvedeným podmíněným trestem odnětí svobody.

28. Peněžitý trest netřeba ukládat i z následujícího důvodu. Ve smyslu § 39 odst. 1 trestního zákoníku se při úvaze o druhu a výměře trestu musí přihlídnout i k účinkům a důsledkům, které bude mít trest pro budoucí pachatelův život. Proto je nutno vzít v potaz, že je R■■■■ D■■■■ příslušníkem Celní správy České republiky. Ta je bezpečnostním sborem. Stanoví tak § 1 zákona č. 361/2003 Sb. Podle § 42 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona musí být člen bezpečnostního sboru propuštěn, jestliže byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Předpokladem k přijetí do uvedeného sboru je mimo jiné bezúhonnost. Stanoví tak § 13 odst. 1 písm. c) právě rozebíraného zákona. Za bezúhonného se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin s horní hranicí trestní sazby odnětí svobody vyšší než pět let, přičemž se nepřihlíží k tomu, zda se odsouzení zahradí nebo zda prezident republiky rozhodne, že se na občana hledí, jako by nebyl odsouzen. Stanoví tak § 14 odst. 1 písm. c), odst. 3 posledně uvedeného zákona. Jak už bylo řečeno, za trestný čin přijetí úplatku popsaný ve výroku napadeného rozsudku lze uložit trest odnětí svobody až na deset let. Pro obžalovaného tedy odsuzující rozhodnutí v této věci znamená, že přestane být členem bezpečnostního sboru a že se už nikdy členem takového sboru nestane. Jde tedy o velmi citelný postih, zvláště když se vezme v potaz, že R■■■■ D■■■■ pracuje v Celní správě České republiky už od roku 1997. Dokazují to zprávy Celní správy České republiky, které jsou na listech č. 213 až 221, 223 až 242, 243 až 249, 251, 252, 270, 319, 345, 374, 384, 531, 614 a 619 spisu.
29. Právě uvedené skutečnosti dokládají, že samotný výrok o vině a podmíněný trest odnětí svobody budou mít pro R■■■■ D■■■■ naprosto zásadní důsledky. Proto je třeba připomenout § 38 odst. 2 trestního zákoníku. Ten říká, že postačí-li pachateli uložit trestní sankci, která ho postihuje méně, nesmí se mu uložit sankce, která je pro něj citelnější. Peněžitý trest ve výši, kterou navrhoval státní zástupce, by byl z tohoto pohledu nejen zbytečný, ale i nepřiměřený, a tudíž nespravedlivý. To platí i přesto, že státní zástupce ve svém odvolání nepoukázal na § 39 odst. 7 trestního zákoníku. Toto ustanovení říká, že pokud pachatel získal trestným činem majetkový prospěch, soud mu s přihlédnutím k výši takového prospěchu uloží některý z trestů, který ho postihne na majetku, pokud to nevylučují pachatelovy majetkové nebo osobní poměry. Ve smyslu § 1 odst. 1 trestního řádu je třeba pachatele trestat spravedlivě. Tento základní pohled má podle zdejšího soudu přednost před § 39 odst. 7 trestního zákoníku.
30. Právě uvedené okolnosti vysvětlují, proč soud druhého stupně souhlasí s vyjádřením, které R■■■■ D■■■■ sepsal k odvolání státního zástupce. V něm stojí, že jde o odvolání víceméně teoretické, které nereaguje na to, že od trestné činnosti uplynula velmi dlouhá doba, během níž žil obžalovaný řádně.
31. Shora popsané závěry dokládají, že do napadeného rozsudku bylo třeba zasáhnout jen proto, že podle něj obžalovaný porušil § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o přestupcích. Uvedené ustanovení je sice v zákoně tohoto čísla, ale jde o zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Právě popisovaný nedostatek není čistě formální, poněvadž trestného činu pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se dopustí úřední osoba, která v úmyslu opatřit si neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem, který odporuje jinému právnímu předpisu. Proto je třeba tento právní předpis označit přesně. V tomto smyslu tedy napadené rozhodnutí odporuje trestnímu zákonu. V takovém případě je musí soud

druhého stupně je zrušit. Ukládá mu to § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu. Proto tak zdejší soud učinil. Zároveň rozhodl sám, a to stejně jako soud prvního stupně. Na rozdíl od napadeného rozsudku nejen správně označil posledně zmíněný zákon, ale také napřed uvedl kdy, kde a jak se čin odehrál, a teprve pak citoval příslušná zákonná ustanovení, aby byl popis skutku co nejsrozumitelnější. Dále na rozdíl od okresního soudu neuvedl v osobních údajích obžalovaného, že bydlí v bývalém okrese [REDAKCE]. Okres [REDAKCE] totiž stejně jako ostatní okresy v České republice stále existuje. Soud prvního stupně se patrně domnívá, že byly okresy zrušeny. Zrušeny byly pouze okresní úřady. Dokládá to § 44 zákona č. 147/2000 Sb.

32. Odvolací soud použil stejnou právní kvalifikaci jako soud prvního stupně. Obžalovaný totiž coby úřední osoba vykonával svou pravomoc způsobem, který odporuje jinému právnímu předpisu, a učinil tak v úmyslu opatřit si neoprávněný prospěch, a v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu žádal a pro sebe přijal úplatek coby úřední osoba. Právě tak zákon vymezuje shora uvedené dva trestné činy. Na tomto místě je nutno doplnit argumentaci použitou v napadeném rozsudku. Předně je třeba říci, že člen bezpečnostního sboru je úřední osobou. Stanoví tak § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku. Dále je třeba uvést, že zájem na řádném projednání přestupku patří mezi obecné zájmy, které chrání ustanovení trestního zákoníku pojednávající o přijetí úplatku. Na rozdíl od soudu prvního stupně odvolací soud ve výroku svého rozsudku neuvedl, že je shora uvedený zločin přijetí úplatku zvlášť závažným zločinem. Ve smyslu § 120 odst. 3 trestního řádu se totiž do výroku rozsudku má psát, zda jde o zločin nebo přečin. Údaj o tom, že je určitý zločin zvlášť závažný, tudíž do uvedeného výroku nepatří. To platí i přesto, že právě rozebíraný delikt je zvlášť závažným zločinem. Jím se ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku rozumí úmyslný trestný čin, na nějž zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Zdejší soud už uvedl, že právě takový trest lze pachateli uložit podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku. Proto je třeba doplnit, že zločinem je úmyslný trestný čin, na nějž zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje pět let. Stanoví tak § 14 odst. 2 trestního zákoníku. Za druhý z výše uvedených trestných činů, to jest za trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, lze podle tohoto ustanovení uložit trest odnětí svobody nejvýše na pět let. Jde tedy o přečin. Za ten se podle § 14 odst. 2 téhož zákona považují mimo jiné úmyslné trestné činy, na něž zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let.
33. Jestliže odvolací soud zruší v přezkoumávaném rozsudku výrok o vině, musí v něm zrušit i všechny výroky, které na něj navazují. Stanoví tak § 258 odst. 2 trestního řádu. Pouze proto soud druhého stupně zrušil v napadeném rozsudku i výrok o trestu. Z důvodů, které již popsal, totiž zopakoval trest, který R. [REDAKCE] D. [REDAKCE] uložil okresní soud. Z toho, co už bylo řečeno, dále vyplývá, že zdejší soud nepovažuje odvolání státního zástupce za důvodné. Na takovou situaci pamatuje § 256 trestního řádu. Ten soudu druhého stupně ukládá, aby odvolání zamítl. Proto tak zdejší soud učinil ohledně odvolání státního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek. Obžalovaný a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat dovolání. Obžalovaný tak může učinit pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a uvedený státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku (a to na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce či bez takového návrhu). Obžalovaný je může podat pouze prostřednictvím obhájce. Pokud by tak neučinil, jeho podání se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců

od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí stanovených pro podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, i čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, a to s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o něž se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž se rozhodnutí dovoláním napadá, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu, po níž běží lhůta, ve které lze dovolání podat.

V Plzni 16. května 2019

JUDr. Pravoslav Polák, v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán, v. r.